

Ligia Csiki

DERETICAREA TIMPULUI

Prefață de Mircea Petean

LIMES

2019

Sonata Lemnia (Mircea Petean).....	5
Lemnia	9
Dezechilibru.....	11
Proaspătul Babilon.....	12
I (singurul).....	12
II (sacadate vorbele mă duc)	13
Starea timpului în Lemnia	14
For(m)are	16
Obiceiuri în revizuire.....	17
Zile vulnerabile.....	19
Ore de literatură	21
Act de constatare	22
Vegetală	23
Nopti în Lemnia.....	24
Asurzitoare griji.....	25
Acum.....	26
În Lemnia	27
Automatisme	28
Impulsuri.....	30
II. Din nou pe scaunul de la poartă	33
Timp pentru.....	35
Oameni în trecere.....	37
Memorie	39
Timp în lanuri.....	40
Călăuza din oglindă	42
Comentarius	43
Experiment pentru Marilena	44
Tații noștri	45

*** (poem adulmecând) 46

Dor de poezie 47

Psalm... 49

Cu gândul la celălalt anotimp..... 51

Repetiții inevitabile 52

Povești în revizuire 53

Despre temeri în timp 54

Îndrăzneală..... 55

Doamne... 56

Casa de zid 57

Restaurația ciupercăriei 59

III. Dereticarea timpului 61

Zicere 63

Repetitivă..... 65

Referitor la realitate (I) 66

Acrobație pe dreapta linie a timpului 67

Referitor la realitate (II)..... 69

Constatare..... 70

*** (grădina verii)..... 71

Jocuri 72

Despre timp 73

Exercițiu 74

*** (roibii nopții blânzi) 75

Pregătire de uitare 76

Dezechilibru

pur și simplu
într-o dimineață mi-am dat seama
că aerul era uscat... chiar excesiv de uscat
și că lucrul acesta nu poate fi un semn bun
pentru ciupercărie
soarele și nesoarele se legănau într-un scrânciob
pe cerul aplatizat de preaalbastru

cu adevărat vă spun
pereții ciupercăriei s-au golit
tencuiala s-a sfărâmat
iar cărămizile au desenat
sub mângă
lanțul adeneic al rostului nostru
am început să respir...
să respir aproape umed și ritmic
și totuși plămânii s-au uscat
esofagul s-a rigidizat
am văzut apoi cum lanțul rostului se destramă
și se face picături de nu-se-știe-ce
cu iz de nu-mă-uita și pucioasă
pur și simplu

Proaspătul Babilon

I

singurul
adevăratul Babilon
are coordonate geografice interne

undeva
aproximativ pe longitudinea nervilor răniți
pe latitudinea sentimentelor tănuite în rușine
acolo îl hrănești
o excrescență pe care o alimentezi zilnic
o vitalizezi cu noi canale de irigație
sânge din sângele tău
carne din tine
crește până ce te înghite
decorticat de propriul tău destin
te complaci legănat
în pântecul lui desăvârșit hidos și înalt

cine ești tu?
întreabă-ți zidurile!

cine ești tu?
întreabă cărțile!

câtă babilonie, îți spui constatând

cât de bine te asortezi cu ritmul de creștere contemporan:
versuri istorice și freamăt de codru!

II

sacadate vorbele mă duc
ca roțile de tren
într-un spațiu de experiențe lichide
apă grea: deziluziile zornăitoare
mercurul crescut în venele termometrului suprasolicitat
de tensiunea visului

și iată:

pupilele dilatate în culori lutoase
în timp ce zâmbetul ideilor se crispează
se lăbărțează în țipete vineții
pe ecrane multicolore și agresive

virtualitatea virtualității
dictatura fericită a minciunii adevărate
adevărul decorat fastuos cu coroana lui Ciubăr Vodă

și eu...

eu frământ trupul memoriei
scotocesc în gesturi oboseite după semnul lăsat de sunetul
acut al firii

– mozaic venețian cimentat undeva pe timpane –
să se lipească limba mea
de gâtlejul imaginar al credinței mele
pe malul Vavilonului să plâng....

Starea timpului în Lemnia

și nu...

eu nu trec odată cu timpul
eu stau încremenită într-o clipă curată de noiembrie
cu tot trupul meu încordat
într-o smerită lumină
picioarele legate de bunăvoie – trebuie să mărturisesc –
cu zdrențele unor amintiri despre foșnitoare sentimente

timpul îmi frânge cuvintele ca pe-un colac de pomană
e un râu răzvrătit
ochii morții îi știu:
șerpești lucitori
își preling lumina albastră pe lângă trupul meu încercat
nemișcarea lui mă doare
uitările din trupul meu acelea mă răscolesc
reumatice
mucegăite
echilibrul indiferent e greu încercat
de pasiunile versurilor reverberate

timpul e trenul care nu vine și pleacă mereu
cuvintele stau ascunse în buzunarul de la piept
ca un bilet de tren
sunt rostul meu dar nu sunt ale mele

printre foi de noiembrie clipele dansatoare pocnesc
din degete
și balanța se sperie
echilibrul înfiorat întărește fibrele timpului – *Lemnia*

For(m)are

o anume abordare a strategiilor
o anumită organizare a unităților de competențe
catalizează un proces oricum greu controlabil:
pe creier crește sărbătorește mătasea broaștei
cuvintele devin casante și dense
mult mai expuse deteriorării decât cele de lemn
mult mai periculoase pentru a produce condens
în biblioteci

și iar... și iar se aude:
abordarea strategiilor...
în sânge ne flutură ritmul unui imn globalizat

ne așezăm orgolios-confortabil
pe arcurile proaspete ale unui cuvânt
– finisate nemțește –
plătim impozit pe prostia individuală
și solidar pe cea socială
astfel că inima își inventează
respirarea mășăluită a contribuabilului...
a contribuabilului...

Obiceiuri în revizuire

ți-ai făcut un obicei
din a număra pașii dintre doi stâlpi de telegraf
treptele dintre două etaje
borcanele pe care le umpli toamna cu gem sau zacuscă
paginile citite în fiecare zi...
vinerile care-au sărit din post...

*am trăit destul de întâmplător până acum
ca și cum – barcă fără vâsle –
m-am lăsat purtată de fluxul și refluxul
ritmat în cântecul de-a Baba Oarba*

și ești fericită acum...

*nu...
dar cel puțin am viziunea lucrurilor
am inventariat eșecurile
le-am catalogat
și toate astea îmi arată că
până și nepuțința are povestea ei
are ordinea ei
am cartografiat toate visele sucombate
toate ciupercăriile de iluzii
toate scaunele de la poartă
pe toate le-am încercuit fragil
ca să pot să bâjbâi mai departe*

Libris.RO

Resp ct pentru oameni  i c r i

2019

Zile vulnerabile

dimineța mă desprind tot mai greu din somn
– insectă vinovată prinsă în pânza lipicioasă a nopții –
mă tăvălesc pe cearșafurile boțite de credința că
timpul visului n-a trecut încă...

îmi controlez gleznelor uneori
călcâiul vulnerabil la luminile zilei
sperând să mai găsesc urma viselor
care-mi stăteau cândva agățate de trup – brațe lungi de
noapte
înfipite în aluatul zilei –
povara îmbălsămată și secretă
visele le târâiam ziua toată după mine prin lume

cândva purtam visele atârinate de glezne ca pe niște cătușe
solide
cândva brațele viselor îmi zdreleau tandru pielea și oasele
călcam pe caldarâm în ritmul respirației visului
iar dacă râdeam se-ntâmpla fiindcă simțeam
ușoară și binecuvântată povara lor
care nu mă lăsa să mă pierd în zarea pânzelor lui Chagall

căutam cuvântul inventat de tine
în pântecul unuia din visele mele
cuvântul acela pe care să-l tragem de la un mal la altul

de la viață la moarte
de la mine la tine
ca pe un bac plutitor
dar cuvântul se rătăcește
luat de ape obișnuite și năprasnice

de aceea dimineața mă desprind greu din somn
tot mai des aduc cu mine aluviuni grele de uitare